

Importtalent

Hans Vandeweghe

Sportjournalist
@hansvdw

column

Filip Ingebrigtsen (25) uit Noorwegen is in het Nederlandse Tilburg Europees veldlooppkampioen geworden. De Ingebrigtsenbroertjes uit Sandness bij Stavanger, die door hun vader worden getraind, zijn fenomenen. Filip is de middelste. Hij was regerend Europees kampioen op de 1.500 meter, maar die titel kon hij deze zomer niet verdedigen omdat hij was gevallen in de halve finale.

Op slag werd zijn oudere broer Henrik (27) de nieuwe favoriet voor de finale. Daarin werd hij geklopt door zijn 17-jarige broer Jakob, die een dag later de 5.000 meter zou winnen. Filip Ingebrigtsen hield gisteren een vloot genaturaliseerde Kenianen en andere Afrikanen af.

Het kan niet anders of het EK veldlopen moet het favoriete sportevent van Theo Francken zijn. Tot gisteren waren de laatste tien edities acht keer gewonnen door Afrikaanse migranten. Ingebrigtsen is een ras-Europeaan, maar toch vooral een ras-loper uit een ras-sportland.

Kentering in 2006

Afrikaanse importvoetballers kennen we al langer. Importlopers zijn een vrij recent verschijnsel en ze verschillen van de voetballers omdat ze zo snel mogelijk van nationaliteit veranderen. Waarvoor overigens begrip, want in hun geboorteland zouden ze er nooit aan te pas komen.

Het EK wordt sinds 1994 gelopen en de eerste twaalf edities zijn door geboren Europeanen gewonnen, waarvan de helft door Sergei Lebid uit Oekraïne. In 2006 in Italië kwam de eerste Afrikaan piepen: Mo Farah won, Somalië boven. Farah was een genaturaliseerde Brit, de enige

wereldtopper die ooit op een Europees crosspodium stond. Later zou Farah de olympische titels aan elkaar rijgen als kraaltjes en vandaag loopt hij marathons.

Na Farah was het weer twee keer de beurt aan Lebid, die ook in 2010 nog eens zou winnen. Zijn zegereeks werd onderbroken door een Ethiopische Spanjaard, Alemayehu Bezabeh. In 2011 was het de beurt aan een andere Ethiopiër, Atelaw Bekele, namens België nog wel. 2011 was zijn topjaar en nadien verdween hij in de anonimiteit.

In 2012 won nog eens een bleke Europeaan, de Italiaan Andrea Lalli, opgevolgd door Bezabeh. Daarna won vier jaar op rij een Turkse Keniaan. Op Mo Farah na, zijn de nieuwe Europeanen geen A-Afrikanen, althans wat lopen betreft, zelfs geen B- of C-Afrikanen, maar een genetisch doorslagje van de beter gemotoriseerde versies die in Kenia en Ethiopië zijn gebleven om daar hun lopende boterham te verdienen.

Isaac Kimeli (24) bijvoorbeeld, die voor België gisteren zilver won, is een geboren Keniaan die er op wereldniveau voorlopig niet aan te pas komt. Hij kwam met zijn ouders naar België, niet om te lopen maar voor een beter leven.

Dat geldt ook voor de in Ethiopië geboren Dame Tasama (31 al), die al veertien jaar in België was voorleer hij gisteren voor het eerst in een Belgisch shirt aan de start van een loopwedstrijd stond. Hij eindigde op een kleine minuut van de winnaar, op de 21ste plaats. Tasama werd al in 2017 Belg, maar de Internationale Atletiekfederatie (IAAF) doet er lang over om atleten van nationaliteit te laten veranderen, tenzij je als land kunt lobbyen of – zoals in het verleden – de IAAF-top omkoopt.

► Isaac Kimeli, geboren in Kenia, is trots op zijn tweede plaats voor België. © BELGA

Het kan niet anders of het EK veldlopen moet het favoriete sportevent van Theo Francken zijn

Gelukkig zijn wij zijn geen Bahrein aan de Noordzee. Wij kopen geen talent. Bahrein won zijn eerste olympische gouden medaille ooit in juli 2012 in Londen met de Ethiopische Zenebech Tola op de 1.500 meter. Vier jaar won de Keniase Ruth Jebet de 3.000 meter steeplechase. Zij was al op haar zestiende omgepraat/omgekocht om naar Bahrein te komen nadat ze een loopwedstrijd op school had gewonnen.

Bahrein reisde met 35 atleten af naar de Spelen in Rio. Meer dan de helft van de sporters was genaturaliseerd en kwam uit Ethiopië, Kenia, Marokko, Rusland en Nigeria. Het land heeft in totaal drie medailles behaald in tien Olympische Spelen, alle drie door import-Afrikanen.

Andere naam

Ook Turkije is een land dat actief rekruteert in Afrika. Of in Bulgarije, als ze nood hebben aan gewichtheffers. Een extra voorwaarde om genaturaliseerd te geraken in Turkije is afstand doen van de geboortenaam. Afbleden hoeft nog net niet. Gisteren streed Isaac Kimeli met Aras Kaya en Kaan Kigen Özbilen. Twee donkere jongens, zo donker maken ze die niet in Turkije. Ze komen uit Kenia en heetten ooit Amos Kibitok en Mike Kipruto Kigen.

De Belgische sport koopt geen buitenlanders, maar omarmt migranten die zich in de sport bewijzen en ondersteunt hen in hun ambitie net zoals ze identitaire Vlamingen, Walen of Brusselaars zou steunen. En we noemen ze ook geen Janssens of Dubois. Het is maar een suggestie: de winnaar van het rondje Maximiliaanpark voorrang geven bij het Klein Kasteeltje, is dat geen idee?